

Utána kell lépned, értsd már meg. Nem látod, hogy rögtön ellép, amikor elindulsz? Abban a pillanatban elhajol vagy leforog rólad, amint ütni kezdesz. Kibiztosított fegyver van nála, és használni fogja veled szemben. Az öklei a fegyvere, és az esze. Meg kell tanulnod hátrafelé bokszolni.

74 Erdei L. Tamás

GYÉMÁNT

Szalai a ring szélén magyarázott, és most Oleg volt a főszereplő, ehhez semmi kétség nem férhetett. A hétvégi profi nehézsúlyú bajnoki meccsen meg akarta verni Petrovicsot, a korosodó bajnokot, és most fel volt húzva rendesen. Fekete selyem nadrágjában, bokscipőben, fekete kesztyűvel úgy robbant rám, mint Derrick, a londoni hóhér, precízen és kérlelhetetlenül. Veszélyesnek látszott, és valóban az is volt. Jól jött volna, ha közös edzőnktől én is kapok egy-két tanácsot, ha nem is ilyen pontos elemzést, hogy mit kezdjek ezzel a buldózerrel, aki csak akkor érzi magát férfinak, ha kiüti az ellenfelét. De meg kellett értenem, hogy ez a néhány menet nem rólam szól. Nekem itt most csak statisztaszerep jut, az edzőpartner szerepe, akinek az a dolga, hogy finomra hangolja és csúcsformába lendítse a leendő bajnokot. Így hát túlélésre játszottam. Pontosan azt tettem, amit Petruska Tibi tanácsolt, amikor a kesztyűimet húzta föl a kezemre. Látzólag a fűzővel bajmóldott, amint ott álltunk a ring mellett a gongra várva, de közben a fülemhez hajolt, és odasúgta: Tartsd távol magadtól hosszú balokkal, és ütés után rögtön mozogj el. Le ne állj vele verekedni!

Tudtam, hogy igaza van. Petruska csikó kora ellenére a legtechnikásabb öklözők egyikévé vált a klubban, meg az esze is megvolt a bunyóhoz. És megvolt benne még valami, ami belőlem hiányzott, de ami nélkül senki sem lesz nagy bunyós, a csibészösztön. Tökéletesen tudott alkalmazkodni ellenfeleihez, mégis mindig a saját játékát játszotta. Bohóckodott, nagyképűsködött, szövegelt, ha kellett, hisztizett, kiköpte és elrúgta a fogvédő gumit akár meccsen is, ha nem tetszett neki valami, és közben észre sem vetted, hogy uralja a ringet. Volt valami benne a fiatal Muhammad Ali karizmatikusságából.

Én más típusú ökölvívást műveltem. Inkább a régimódi, nyílt sisakos ütközeteket szerettem, és többnyire belementem az adok-kapok csatákba, rezenéstelen arccal eltűrve az ezzel járó pofonokat és sérüléseket, mint egy szíu indián, csakhogy én is kedvemre sorozhassam az ellenfeleim. Most azonban nem engedhettem meg magamnak, hogy ütést kapjak, ezért kénytelen voltam taktikusan és csibészesen öklözni. Színleltem a támadást, aztán elmozogtam oldalirányban, elhajlásból ütöttem, lefordultam, dukkoltam és elléptem a rám rontó hústorony elől. Úgy jött felém, mint egy afrikai kafferbivaly, egy elszabadult gyorsvonat, ami száz kilométeres sebességgel,

lassítás nélkül száguld át a kisebb állomásokon. Taktikával, védekezéssel mit sem törődve el akart söpörni az útjából. Ki akart ütni, efelől nem hagyott szemernyi kétséget sem. Most én voltam az az állomás, ahol a gyorsvonal nem áll meg.

Láttam, hogy Árpika, a jó szemű középsúlyú, a klub legna- 75
gyobb zsvánnya fél szemmel nagyon figyel, és csak kamuból játszik a
pergő körtével. Tudtam, mi jár az eszében, a következő menet az övé lesz
Gyémánt ellen. A többiek is oda-odasandítottak a teremben, miközben saját
gyakorlataikat végezték a segédedző irányítása alatt. Mindenkit érdekelt,
hogy mozog a nehézsúly leendő királya. Oleg sváb gyerekként hajla-
mos volt a túledzésre, mindig hajtotta magát, senkivel sem törődött
és senkire sem hallgatott. Iszonyatos szorgalommal edzett, és élt
benne az a bizonyos gyilkos ösztön, ami a legjobb fightereket naggyá
teszi. Született nehézsúlyú volt, Mike Tyson szakasztott mása, csak
épp fehér színben.

A második menet közepénél jártunk. Golyófején az apró szürke
szemek most hideg gyűlölettel néztek rám. Bosszantottam őt azzal,
hogy nem állok meg előtte és nem állok le verekedni, hanem vívok,
ahogy mindig tanultam, és használom az eszem. Muszáj ésszel bu-
nyózni egy ilyen vadállat ellen. Ha valaki erősebb nálad fizikailag, és
szemmel láthatóan a véredre szomjazik, akkor csak agyban verheted
meg. Taktika és stratégia. Ezt kellett tennem. Utáltam ezt, de nem sok
választást hagyott nekem. Hátrafelé mozogva bokszoltam, feltartó
balegyenesekkel lassítottam a rohamait, és igyekeztem megtörni a
tempóját, kiköccsíteni a saját ritmusából. Ez nem az én bunyóm volt.
Közben nagyon vigyáztam, hogy az állam egy másodpercig se marad-
jon szabadon, és mindig mozgásban legyek. A láb munkára tettem a
hangsúlyt, folytonosan táncoltam, elmozogtam, hogy ne nyújsak álló
célpontot. Ő meg kitartóan üldözött, de csak egy síkban mozgott, és nemigen
tudta követni a tempóváltásaimat. Próbáltam lemásolni a Cassius Clay vs.
Sonny Liston meccset, persze Clay szempontjából. Gyémánt volt most Liston,
a gyilkos. Záporoztak rám az iszonyú egyenesei és horgai, ám többnyire csak
a levegőt találta el velük. A teljes technikai repertoáromat fel kellett vonul-
tatnom, hogy ne tudjon leütni. Nem tetszett neki, hogy képtelen rám kény-
szeríteni a stílusát. Egyre dühösebb lett, de ez most a legkevésbé sem
érdekelt. Mentettem az irhámát.

Mindig is kedveltem Oleget. A ringen kívül jó cimbora volt, és csak ke-
vesen gondolták volna róla, hogy intelligens, három nyelven beszélő fickó
ez a kopasz izomkolosszus. Szolnokon, az elhíresült Chacón-Nagy Jani meccs
utáni vidám fogadáson egyedül ő tudott közölnök spanyolul elbeszélgetni a
dél-amerikai bunyóossal. Az argentinok csuda jópofák voltak. Amíg a mérkőzés

tartott, a teljes stáb ott üvöltözött a pontozókkal, hogy a mélyütés utáni átmeneti tanácsstalanságban a számukra kedvező ítélet szülessen. Amikor azonban a bírók hosszú huzavona után végül döntöttek, Chacón stábjá minden átmenet nélkül átváltozott vidám particsapattá, és úgy ünnepeltek, mintha az ő fiuk nyerte volna a mérkőzést. Argentin bort meg finom pálinkát hoztak be egy-egy ládával, mindenkit kedvesen megkínáltak, és latinosan végigmulatták az éjszakát.

Oleggel egy súlycsoportba tartoztunk ugyan, de ez első pillantásra nem így tűnt. Én félnehézből erősítettem föl magam a királykategóriába. Látható arcsérülés híján, atletikus alkatom alapján nem sejtette senki, hogy bunyós vagyok. A bajnokjelölt viszont rövid, izmos combjaival, testépítőket megszégyenítő karjaival és vállaival, bikanyakával látványos nehézsúlyú volt. Nagy célokat dédelgetett magában, és semmi kétség nem férhetett hozzá, hogy el is fogja őket érni. Karrierje felfelé ívelő szakaszában járt.

Nekem egyébként már rég abba kellett volna hagynom a versenyzést, de képtelen voltam kiszakadni a rivaldafényből, és rabul ejtett a boksztermek savanyú levegője, amelyben verejték szaga keveredik a bőrholmik, kesztyűk, zsákok, bandázsok harcban kopott illatával. Hiányzott volna a banda is, a szokott vérszívás az öltözőben, monoklik a szemem alatt, a megszokott izomláz, zúzódások a testemen, a jó dumák.

Gyémánt Olegnek persze nem ez volt az igazi neve, de ezt csak kevesen tudtuk. Művésznevét némelyek szerint menedzserétől, Medvegy Tihamértól kapta, aki túlságosan prózainak találta védenca sváb őseitől örökölt, polgári elnevezését. Mások azt mondják, a dickensi alteregó magától a hírhedt promótertől, Szerb Filiptől eredt, aki jó üzleti érzékkel a televíziós közvetítések és csillogó bokszgálák közönsége számára is eladhatóvá akarta tenni két lábon járó termékét. Akárhonnan eredt is, találó volt, jól állt neki, és a sajtó imádta.

Bár csodáltam robusztus alkatát és kiapadhatatlan agresszivitását a ringben, nem szerettem Gyémánt stílusát. Az még rendjén való, hogy minden edzőpartnerét és ellenfelét ki akarja ütni, mindegy hogy meccsel vagy edz éppen, hiszen ezért vagy bokszoló, ezért szállsz ringbe minden egyes alkalommal. De Oleg gonoszul küzdött a kötelek között. Ismeretlenek voltak számára az ökölvívás játékos, könnyed, humoros dimenziói, amivel Muhammad Ali, Naseem Hamed vagy Roy Jones Jr. ismertette meg a világot. Gyémánt Oleg mindig komoly, sőt komor arcát mutatta a ringben, olyan volt, mint egy százkilós ítéletvégrehajtó. Ezért tisztelték, mivel tartottak tőle, de nem szerették. Képtelen volt elismerni, hogy valaki jobb nála, mindig a teljes megsemmisítésre tört, még a saját barátaival szemben is. Terényi Bálintot, barátját és csapattársát ütötte le legtöbbször. Nem a megszokott hármas-négyes, hanem hatos-hetes kombinációkkal operált. Egyenesek, horgok és felütések záporával támadott és közben folyamatosan nyomult előre. Mindig

csak előre. Ha az első két ütése nem talált, meg sem torpant, bízott benne, hogy majd talál a többi, és többnyire valóban talált is. Pontosan ütött, iszonyú erővel, teljes testsúlyát beleadva, ahogy kell. Bombáival fizikailag és idegileg is felőrölte, kikészítette az edzőpartnereit, minden egyes ütésében benne volt a knock out. A defenzív bunyót nem ismerte, védekezni képtelen volt, a ringben nem gondolkodott, csak pusztítani akart. Ez lett később a veszte.

Nagyon jól emlékeztem még arra a jelenetre, amikor Horváth Zoli, a briliáns nagyváltósúlyú bajnok odaállt a behemót elé, feltett kesztyűkkel, keményen, férfiasan. Nem egy, de három számmal és hat súlycsoporttal volt kisebb Gyémátnál. Presztízsmeccs volt ez a javából, még ha edzőmérkőzésnek hívták is. Megállt az élet az Imperialban, a város legjobb, legragyogóbb edzőtermében. Hirtelen elfáradtak a pergő körték, az ugrálókötelek lelassultak, a szemek mintegy vezényszóra a ringre tapadtak. Szerettem ezt a termet, ahol a nehéz zsákok, fali ütőpárnák és mennyezetig érő tükrök között királykék verseny ring feszült színes kötelekkel, szabályos szorítóval, fedett filcborítással, remek anyagokból. A ring kék padlóját hatalmas, sárga oroszlánfej díszítette koronával. Aznap délután odagyűlt a kötelek mellé minden hivatásos, amatőr és hobbi bunyós, edzők és segédek, sportolók és bámészködők, épp arra ténfergő fotósok és firkászok, akik folyton témát keresnek, és az anyjukat is eladnák egy jó sztoriért, egyszóval mindenki. A nagy tolongásban percenként rúgták föl a szorító mellé kitett köpövdöröt. Még Schwartz Karcsi, a teremtulajdonos is, akit egyébként tökéletesen hidegen hagytak a normál, hétköznapi edzések és nem sokat törődött a helyben edző sportolókkal, akikből élt, ott figyelt csöndben a sarokban. A pultos lányok bejöttek a folyosóról, hogy lássák a két nagyágyút küzdeni.

Amikor ezek ketten fölálltak egymással szemben, azonnal megváltozott a terem atmoszférája. Az alapzaj lehalkult, a mozgás megszűnt. Olyan feszültséggel telítődött a levegő, mint amikor két vezérbika csap össze egy erdei tisztáson párzási időszakban. Élőlény nem moccan, még a harkályok is elhallgatnak a fákon. A bokszolók, bár semmi jelét nem adták, teljes mértékben tudatában voltak annak, hogy minden tekintet rájuk szegeződik.

Horváth megállt a ring közepén, dacosan, konokul, mint aki odagyökerezett. Leszegett fejjel, felemelt öklökkel várta a rohamot. Gyémánt neki-rontott. Zoli gyönyörűen elhajolgatott, tökéletesen fedezte magát, csak derékból mozgott, és egy lépést sem hátrált a szemre kétszer akkora behemót előtt. Erre mondják azt, hogy az ipse hülyét csinál az ellenfélből. A nagyváltósúly bajnoka igazi iskolabunyót mutatott be azon az őszi délutánon, technikai tudása zavarba ejtően széles skálán mozgott. Ha én állok akkor vele

szemben, elismerően fütyyentek és barátian rávigyorgok két ütés között, a végén megveregetem a vállát, ez az ökölvívás, ember, te aztán tudsz küzdeni. Horváth remekelt abban a néhány percben, és bebizonyította, hogy nem véletlenül lett az év ökölvívója. Ritka bátor szív dobogott benne és va-

78 lóban élete nagy formájában volt.

Oleg azonban nem tudta értékelni Zoli remekelését. Elvörösödött a szégyentől. Falrengető bombái rendre célt tévesztettek vagy ártalmatlanul csúsztak le ellenfele kesztyűiről, válláról, alkarjáról, homlokáról. Valóban nehéz volt elhinni, hogy a színizom Gyémánt görcsös igyekezete ellenére is képtelen megütni harminc kilóval könnyebb, egy fejjel alacsonyabb ellenfelét. Hatástalan rohamai felbőszítették Oleget. Szemmel láthatóan nem tudta feldolgozni, hogy egy kisebb ellenfél kifoghat rajta a saját territóriumában, és tehetetlen dühében mocskos kocsmai eszközhöz folyamodott. Olyan dolgot tett, amiről később alig esett szó a teremben. Mintha mi szégyenkeznénk helyette.

Sokan nem is fogták fel, mit látnak. A ring körüli léhűtők hosszas kérézősködés után is csak utólag, ügyel-bajjal rakták össze a képet. Annyit fölfogtak ugyan, hogy valami történt, és a küzdelem váratlanul félbe szakadt, de nem látták az összefüggéseket. A nehézsúlyú Gyémánt Oleg ugyanis, kifogyva a szabályos eszközökből, egyszerűen lefejelte a nagyváltósúly profi magyar bajnokát, Horváth Zoltánt. Kísértetiesen hasonlított az eset arra a néhány évvel korábban botrányos körülmények között félbe szakított mérkőzésre, amikor Mike Tyson, miután nem bírt ellenfelével, elborult az agya és kiharapott egy darabot Evander Holyfield füléből. Akkor, bár a mérkőzést megnyerte, Holyfield is dühöngött.

Horváthnak a fejeléstől fölrepedt a szemöldöke, és vastag sugárban ömlött a vér a sebből. Üvöltve, félig vakon szállt ki a ringből. Két hét volt még a saját címeccséig, és azon a délutánon ő tett szívességet Olegnek, hogy felkészülésének utolsó periódusában egyáltalán hajlandó volt vele kesztyűzni. A profi versenyzők ilyen közel a mérkőzéshez már úgy vigyáznak magukra, mint a primadonnák a hangszálaikra, vagy hegedűművészek az ujjjaikra. Gyémánt pedig ahelyett, hogy hálás lett volna a lehetőségért, úgy viselkedett, mint egy nyolcadik kerületi utcai vagány. Zoli letépte magáról és földhöz vágta a kesztyűit, nagy ívben kiköpte a fogvédőjét és sűrű szitkozódások közepette elrobogott zuhanyozni. Válogatás nélkül lökdöste félre az embereket. Senki sem merte megállítani, tudtuk, ő viszi vásárra a bőrét, hát ő diktálja a feltételeket. Mindenki más, edzők, sporttársak, gyúró, orvos, személyzet befoghatja a pofáját. Még a leghülyébbek is tudták, hogy egy meccs előtti sérülés könnyen a bunyós karrierjébe kerülhet, Horváthnak pedig családjá, gyermeke volt, akit el kellett tartania.

Pontosan emlékeztem erre a régmúlt délutánra, tehát nem sok jót ígért nekem ez a sparring, de segíteni akartam a feltörekvő bajnokjelöltet céljai elérésében. Úgyhogy nagyon éles voltam, és kívülről, hosszú balegyenesekkel igyekeztem őt távol tartani magamtól, míg egy komoly job-
bost előkészíték. Muszáj volt, hogy több eszem legyen, mint Horváth 79
Zolinak annak idején. Gyémántnak nem tetszett a dolog. Szalainak sem. Olyan képességeket kellett volna előhívnia első számú tanítványából, amelyekkel az szemmel láthatóan nem rendelkezett. Vagy ha igen, akkor nagyon mélyen titkolta.

Valahogy véget ért a harmadik menet, s én izzadtan, de megkönnyebbülve másztam ki a kötelek közül. Átadtam a helyem az edzőnek, hadd elemezzék együtt azt, amit az imént csináltunk. Biztos voltam benne, hogy minden intelem teljesen fölösleges, Gyémánt úgysem fogja soha megérteni, amit Szalai próbál beleverni abba a konok fejébe. Búcsúzóul azért még beszóltam. Ha bajnok leszel, azt csak nekem köszönheted. Oleg felkapta a fejét. Petrovics pontosan ezt a bunyót fogja csinálni szombaton, mondtam, miközben kiköptem a fogvédőmet. Elmozog, eltáncol és fogásba menekül majd. Oleg morgott valamit, amit akár köszönetfélének is lehetett érteni, aztán Szalaihoz fordult, hogy meghallgassa az elemzést.

Még volt annyi erőm, hogy mosolyogjak, miközben elindultam a zuhanyzó felé.

